

Rozjímanie na sobotu 11. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 11.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Stvoriteľ,
ktorý je milosrdenstvo; slúžiť
jednému Pánovi; Boh je vždy
verný.

SVÄTÝ PAVOL, keď sa obracal na
prvých kresťanov v Ríme, často
pripomínal veľkosť Božej lásky: „Ak
je Boh s nami, kto môže byť proti
nám (...) Kto nás môže odlúčiť od
Kristovej lásky?“ (Rim 8, 31. 39).
Apoštol bol presvedčený, že nič nás
nemôže odlúčiť od Božej lásky

vtelenej v Ježišovi Kristovi, pretože ju osobne zakúsil. A táto dôvera v Boha pramení z toho, že skrze vieru vie, že je prozreteľným Stvoriteľom, ktorý nás nikdy nepustí z rúk: jeho milosrdenstvo naplňa zem, jeho vernosť siaha až do neba (porov. Ž 36, 6). Tá istá vnútorná skúsenosť priviedla svätého Augustína k zvolaniu: „Celá moja nádej spočíva len v tvojom veľkom milosrdenstve“[1].

„Ja si zachovám svoju priazeň naveky a moja zmluva s ním bude stála. Dám mu večný blahobyť a trvalý trón ako nebo“ (Ž 89, 29-30), hovorí Boh v žalme. V liturgii slova tento text prekvapujúco sprevádza rozprávanie, v ktorom Judské kráľovstvo opúšťa chrám, aby slúžilo modlám: stalo sa, že vyvolený národ hľadal ľudskú istotu, dočasný triumf, pýchu moci nad tým, čo je správne. Nakoniec sú porazení armádou, ktorá je oveľa horšia ako ich vlastná,

a ponechaní napospas verejnej
potupe.

Naša láska k Bohu nie je podmienená
osobným triumfom alebo príchodom
určitých podmienok vo svete, v
ktorom žijeme. Pamätajúc na
Kristove slová, chceme konať dobro,
„aby videli vaše dobré skutky a
oslavovali vášho Otca na
nebesiach“ (Mt 5, 16). To svetlo, ktoré
môžeme ponúknuť, je malá stopa,
nenápadný odkaz, ktorý Kristus
prirovnal k malému semienku: k
Bohu, ktorého všetci hľadáme a ktorý
je milosrdný.

.....

JEŽIŠ NÁM HOVORÍ: „Nik nemôže
slúžiť dvom pánom; pretože buď
jedného bude nenávidieť a druhého
milovať, alebo jedného sa bude
pridržiatať a druhým bude opovrhovať.
Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj

mamone“ (Mt 6, 24). Týmto učením nás Pán varuje pred možnosťou nechať sa oklamať zdanlivou mocou peňazí, mocou, ktorá nás núti veriť, že sme pánmi stvorenia a vlastníkmí ľudí. V skutočnosti tak končíme ako otroci svojho sebecka, výmenou za biedne drobnosti, ktoré nám bránia vidieť veľkosť Božej lásky.

Môžeme prosiť Boha, aby osvietil naše chápanie, aby sme rozlišovali, ako máme postupovať v každej situácii: v práci, v rodinnom živote, v našich záľubách či záujmoch, aby všetko v našom živote smerovalo k tomu, aby sme sa nechali milovať Bohom. Niekedy náš záujem nevedomky zabľúdi na cesty, ktoré nás vedú k uprednostňovaniu bezpečnosti pozemských vecí, ktoré ponúka aj ľudská sláva. Preto nám Ježiš pripomína: „Nebudte teda ustarostení a nehovorte: ‚Čo budeme jesť?‘ alebo: ‚Čo budeme piť?‘ alebo: ‚Čo si oblečieme?!‘ (...) Kto z

vás si môže starosťami pridať čo len lakeť k svojmu životu?“ (Mt 6, 31.27).

Dokonca aj tí, ktorí sa intenzívne venujú apoštolským aktivitám, môžu pre nadmerný ľudský záujem stratiť zo zreteľa cieľ, pre ktorý pracujú. Svätý Josemaría hovorieval, že „skutočný úspech alebo neúspech týchto činností závisí od toho, či, sú ľudsky dobre vykonané, slúžia na to, aby tí, ktorí ich vykonávajú, aj tí, ktorí z nich majú úžitok, milovali Boha, cítili, že sú bratmi všetkých ostatných ľudí, a prejavovali tieto city v nezištnej službe ľudstvu“[2]. Kresťanský život možno istým spôsobom zhrnúť do neustáleho očisťovania našej adorácie, aby bola čoraz viac zameraná na Boha a skrze neho samého na lásku k pozemským veciam.

NEMÔŽEME POPRIEŤ, že vo svete je prítomné aj zlo. „No keď raz jeho synovia môj zákon opustia a nebudú kráčať podľa mojich príkazov,“ vyhlasuje Pán prostredníctvom žalmistu, „keď moje ustanovenia znesvätia a nezachovajú moje predpisy, potom ich priestupok trstenicou potrescem a ich neprávosť korbáčom. Ale priazeň mu neodopriem a neporuším svoju vernosť“ (Ž 88, 31-34). Poznanie Boha, ktoré sme získali vierou, nás vedie k tomu, aby sme vždy dôverovali, že nás nikdy neopustí. „Naša vernosť je len odpoveďou na Božiu vernosť. Boh, ktorý je verný svojmu slovu, ktorý je verný svojmu príslubu“[3].

„Neduhy nášho sveta – a neduhy Cirkvi – by nemali byť zámienkou na zníženie našej oddanosti a horlivosti. Vnímajme ich ako výzvy k rastu. Okrem toho veriaci pohľad dokáže rozpoznať svetlo, ktoré Duch Svätý

vždy vrhá uprostred tmy, a nezabúdať, že *kde sa rozmnožil hriech, oveľa viac sa rozmnožila milosť* (Rim 5, 20)“[4]. Odpoveďou viery je práve náš optimistický postoj, pretože vieme, že Boh je Pánom sveta, že on je ten, ktorý má všetku moc, a že každé zlo možno premôcť prebytkom dobra.

Niektoré okolnosti môžu spôsobiť, že budeme pochybovať o svojich schopnostiach a o svojej ochote; a urobíme dobre, pretože poznáme svoje osobné slabosti. O Bohu, o jeho mocnom, aj keď rozvážnom pôsobení a o jeho svätých zámeroch s každým z nás však niet pochyb. Apoštoli Peter a Pavol nás povzbudzujú, aby sme boli pevní v tomto presvedčení: „Viera je základom vernosti. Nie márna dôvera v naše ľudské schopnosti, ale viera v Boha, ktorý je základom nádeje (porov. Hebr 11, 1)“[5]. Pán nám v evanjeliu hovorí: „Hľadajte teda najprv Božie

kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše“ (Mt 6, 33). Mária bola vždy otvorená pre Božie pôsobenie, bola plná milosti: to je tajomstvo prekonávania zla Božím dobrom.

[1] Svätý Augustín, *Vyznania*, bod 10.

[2] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 31.

[3] František, *Homília*, 15-IV-2020.

[4] František, *Evangelii Gaudium*, bod 84.

[5] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 19-III-2022, bod 7.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/sobota-11-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota-11-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (25.03.2026)